

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Thronus Dei Maria Deipara

Spinelli, Pietro Antonio

Coloniæ Agrippinæ, 1696

Mulierum exempla, quæ pro virginitate tuenda atrocissimis tormentis, & acerbissimæ neci se exposuerunt. Sect. 5. n. 41.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46853](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46853)

Flaviana virgo, & martyr Antifiodori 5. Octobris unâ cum germano suo Firmato Diacono passa est.

Raineldis virgo, & martyr Santis in Gallia 16. Julii unâ cum sociis qui à Barbaris pro fide Christi caesi sunt, circa annum 630.

**MULIERVM EXEMPLA QVÆ
pro virginitate tuenda atrocissimis tor-
mentis, & acerbissima neci se
exposuerunt.**

SECTIO V.

41. **V**ERA est illa Ambrosii sententia, quam lib. 1. de Virginibus scriptam reliquit: *Non ideo, inquit, laudabilis virginitas, quia & in martyribus reperitur, sed quia ipsa martyres faciat.* Etenim quamplurimæ mulieres tanto studio Deiparæ virginitatem sibi imitandam suscipere, ut non tantum Regum, aliorumque primariorum conjugia, opibus, atque divitiis, quæ offerebantur contemptis, recularint absq; ullo sui periculo: verum etiam pro conservanda virginitate labores multos, multas difficultates superare, sævissimos cruciatus experiri, & mortem ipsam subire non detrectarunt. Ejusmodi fuere complures virgines, quæ amore castitatis, quam Christo voverant, sponfos quibus à parentibus desponsæ fuerant, vel à quibus in matrimonium petebantur, repudiarunt: vel etiam alios, à quibus ad turpitudinem sollicitabantur, obfirmato animo rejecerunt, eaque de causa illatam mortem fortiter oppetierunt, atque adeo gloriosam martyrii palmam sunt adeptæ, ut propterea Hieronymus Epist. 8. de Agnete puellula: *Ætate, inquit, vicit, & tyrannum & titulum castitatis martyrio consecravit.* harum exempla ab Ecclesiasticis historiis, Sanctarumque vitis, quæ à probatissimis Auctoribus sunt conscriptæ, nobis abundè suppeditantur: earum nommulas in præsentia recensebimus.

Tecla virgo illustri genere Iconii orta à S. Paulo fidei præceptis instituta 23. Septembris, hæc decem & octo annos nata à nuptiis per Apostolum revocatur: Thamidem sponsum virum, teste Epiphanio hæref. 78. Urbis primum, ac generosum, egregia forma, ac divitiis ornatum, reliquit: *Quare, inquit Ambrosius*

lib. de Virginibus) *Sponsi furore damnata ad bestias earum naturam virginitatis veneracione mutavit; ejus enim pedes lingebar, prædamque suam adorabat bestia, miro testificante sono, quod sacrum virginis corpus violare non audeat:* similiter ex ardenti vogo, ac fossa serpentibus plena, in quam conjecta fuerat, Christi gratia liberatur, cujus fidei ardore, & sanctitate complures ad Christum conversi, demum in montem sola secedens, multis virtutibus, & miraculis insignis Seleucia: nonagenaria migravit ad Dominum, pluribus ad ejus sepulchrum religionis causa confluentibus, quem admodum testatur Theodoretus in historia religiosa cap. 29. & Pratum spirituale, cap. 180. quo etiam Sanctus Gregorius Nazianzenus accessisse scribitur. Zeno verò Imperator, quod S. Teclæ monitu, & ope Imperium denuo esset consecutus, Seleucia templum splendore & pulchritudine æmulum illi erexit, teste Evagrio libro 3. histor. cap. 8. nec illud omitendum sanctam Teclam Protomartyris nomen inter fœminas merito esse consecutam, ut videre est apud Damascenum in oratione de his, qui in fide dormierunt, & Isidoro Pelusiota lib. 1. Epist. 160. ad Tarasium, & in Euchologio Gæcobrum cap. 96. teste Billio in Scholis in eundem Damasceni. Quare & nos primam inter eas, quæ propter pudicitiam decertarunt, recensuimus; quanti verò faciendum sit ejus patrocinium, satis declarat Ecclesia, quæ precibus, quæ in commendationem animæ præscribuntur, hæc ponit: *Et sicut beatissimam Teclam Virginem, & martyrem tuam de tribus atrocissimis tormentis liberasti, sic liberare digneris animam huius servi tui.*

Felicula virgo socia sanctæ Petronillæ Apostoli Petri filia Romæ 13. Junii Cum enim Flaccus comes sanctæ Petronillæ conjugium expetisset, illaque tertio die (triduum enim ad deliberandum acceperat) migrasset ad Christum; Flaccus ad Feliculae nuptias animum adiecit, quæ cum nec illi nubere, quod Christo sacrata esset, nec idolis immolare vellet, post tenebrosam custodiam, & sævis in diem in Christi confessione perseverans, tamdiu in equuleo est torta, donec emitteret spiritum, quam in cloacam prostratam S. Nicomedes Presbyter in via Ardeatina sepelivit; quod cum rescisset Flaccus Comes, sanctum Nicomedem Christum consistentem martyrio affecit, cujus festum

festum 15. Septembris celebre est in Ecclesia; hæc omnia in gestis SS. Nerci, & Achillei apud Surium 12. Maii, ex quibus ad verbum, pleraque inveniuntur variis in locis Breviarii, & in Martyrologio Romano. Eadem refert Petrus in Catalogo lib. 5. cap. 112. ubi B. Feliculam collectaneam fuisse dicit S. Petronillæ.

Valeria virgo Lemovicis in Gallia 9. Decembris ejus martyrium breviter attigit S. Martialis in Epistola ad Tolosanos, hæc ab eodem Martiali uno ex Christi discipulis ad fidem conversa, cum Deo virginitatem suam vovisset, & Stephani ducis Aquitanie nuptias recusasset, ipsius jussu est decollata. ejus animam in cælum ab Angelis deferri vidit ejus Percussor, de qua Petrus in Catalogo lib. 6. cap. 29.

Potamiæna virgo cum Marcella matre, & Rhæide catechumena, & aliis passâ est Alexandria 28. Junii, hæc in persecutione Severi, ut verbis utar Eusebii lib. 6. cap. 4. infinitas prope pugnas pro corpore pudicitia, & virginitate, cum esset pulcherrima, contra insanos amatorum futurum impetus constanter sustinuit, tum pro fide in Christum acerba, dictaque horrenda tormenta perpessa, ferventi quoque pice per varia corporis membra ab imis pedibus ad capitis verticem sensim, ac pedientim diffusa, ad ultimum unâ cum matre igno consumpta est. Nec illud reticendum, quod cum Potamiæna à Basilide uno ex satellitibus ad supplicium duceretur, & idem Basilides impudicos homines molestiam ei facientes, & verborum petulantia ei insectantes coercuisset, se à Domino suo, ubi è vita excessisset, veniam & gratiam pro eo efflagitaturam pollicita est, quod & præstitit: nam post triduum noctu illi apparens, ejusque capiti coronam imponens, se à Domino postulatam ei gratiam obtinuisse asseruit, quare cum ad Christum conversum brevi agone suis precibus martyrem gloriosum effecit; ejus memoria in Martyrologio die 30. Junii recolitur. hæc omnia ex Eusebio loco citato, qui etiam addit iisdem temporibus alios complures Alexandria, quibus Potamiæna secundum usum apparuit, eique ad Dei verbum amplexandum impensè cohortata fuit, frequentes ad Christi fidem accessisse.

Agatha virgo in Sicilia 5. Februarii in persecutione Decii, quæ nobilibus parentibus orta à Quintiano Sicilia Prætoris ejus amore capto nullis suasionibus, nec tormentis de constantia Christianæ fidei, & servandæ virginitatis remo-

veri potuit. ejus illa vox legitur: *Propter fidem castitatis iussa sum suspendi in equuleo, adjuvante Domine Deus meus in tortura mamillarum mearum.* hæc post acerbissima tormenta, & mamillarum abscissionem in carcerem Deum precando migravit in cælum.

Anatolia virgo 9. Julii Hæc in persecutione Decii cum Tito Aurelio, cujus erat sponsa, virginitatis amore nubere recusaret & interrim patrimonium suum pauperibus erogaret Victoriæ jam Christianæ cuidam Eugenio pagano desponsata, quæ ad conjugium ei suadendum venerat, è contrario virginitatem persuasit. quare ex urbe pulsa, & ad prædium sponsi ducta fame & inedia afflicta nullo pacto ad nubendum, vel Idolis sacrificandum adduci potuit. Deinde Anianum Diodori Provinciæ Consularis filium à dæmone liberavit, plurimosque per totam Piceni Provinciam variis affectos languoribus curavit, & in Christum credentes effecit, novissimè in civitate Thoræ apud lacum Velinum à Faustiano Judice diversis poenarum generibus vexata, cum à serpente per Audacem immisso liberata esset eundemque Audacem convertisset, extensis manibus orans gladio transverberata est. Audax quoque pro Christo sine mora capitali sententia coronatur. hæc ex Martyrologio, & ex vita S. Anatoliæ apud Surium tom. 4. & ex vita S. Victoriæ apud eundem tom. 6. & apud Petrum de Natalibus lib. 6. cap. 73.

Victoria virgo Romæ 23. Decembris in persecutione Decii, hæc Eugenio Pagano desponsata S. Anatoliæ operâ, ut supra diximus, ad virginitatem servandam inducta, omne pretium ornamentorum suorum in pauperes distraxit, quare ab Eugenio in prædium suum adducta fame maceratur. post triennium autem, cum neq; nubere, neque sacrificare vellet, post multa facta miracula, inter quæ draconem, qui plurimos perimebat, & flatu aërem inficibat, in Christi nomine ab urbe Tibulana, seu Tiburtina effugavit, post multas virgines, quas Domino aggregavit, & diligenter instituit, à carnifice rogatu sui Sponsi percussa est gladio in corde. hæc ex Martyrologio Romano, & Adonis apud Surium tom. 6. & ex Petro de Natalibus lib. 2. aap. 83. cujus carnifex intra sex dies à vermibus consumptus misere obiit.

Rufina & Secunda sorores virgines Romanæ 10. Hæc Valeriano, & Galieno Imperatoribus rejecto connubio Ametarii, & Verini quibus

bus à parentibus desponsata fuerant, quòd Jesu Christo virginitatem vovissent, cum nec promissis nec terrore à proposito abducerentur, post multa tormenta capite plectuntur.

Basilisa virgo Romæ 20. Maii. hæc ex Regio genere opera S. Eugenii à Proto, & Hyacintho eunuchis fidem edocta, cum Pompei sponsum illustriissimum haberet, illum dimisit, à quo accusata, quòd esset Christiana à Galieno Augusto decretum est, ut aut sponsum reciperet, aut gladio interiret, ipsa verò respondente Regem Regum se habere sponsum, gladio transverberata est.

Margarita virgo Antiochiæ Pisdie 20. Julii, quæ Olibrio Præsente eam vehementer deliberanti noluit matrimonio copulari, à quo ut Diis immolaret, diè est excuciata, sed frustra, in carcere à demone, qui in speciem immanissimi draconis se se ostenderat, deglutitur, verùm dum signo crucis se munit draco medius crepuit, & Margarita illæsa exivit, demùm post varia tormenta capite est plexa.

Dula, quam Petrus in Catalogo lib 3. cap. 230. virginem fuisse dicit 25. Martii hæc ancilla cum esset cujusdam militis, nec ejus libidini ulla ratione consentire vellet, pro castitate occisa martyrii coronam promeruit.

Wilgefortis virgo in Lusitania 20. Julii pro Christiana fide, ac pudicitia decertans in cruce meruit gloriosum obtinere triumphum.

Juliana virgo Nicomediæ, cujus translatio 16. Februarii celebratur Cumis in Campania; quo etiam die ejus memoria in Martyrologio, & in vitis Sanctorum recensetur. Hæc novem annos nata Evlasio despondetur; cum verò 18. ætatis annum ageret, & sponso nisi Christi fidem susciperet, nubere recusaret. Primum pro Christi fide à patre Africano graviter cæsa, deinde ab ipso Evlasio, qui jam Præfecturam gerebat, variè cruciata, & postmodum in carcerem detrusa, ubi palam cum diabolo, qui se in Angelum lucis transfiguraverat, eique idolis sacrificare suadebat, confligit: nam divina virtute eum agnovit, ligavit, & plagis cæcidit, quibus invisibiliter torquebatur, & rogabat, ut solveretur à vinculis, & relaxaretur à plagis. Demùm Juliana flammis ignium, & ollam ferventem superans capitis decollatione martyrium consummavit anno Domini 290. sub Maximiniano, in cujus passione viri quingenti, & mulieres centum triginta ad Christum conversi, jussu Præsidis, omnes pro Christo cæsi

sunt: cum autem navis, qua S. Julianæ corpus opera piæ mulieris nomine Sophia: Romanæ vebat, ar, orta tempestate Cumas appulisset, ibi pretiosus reliquiarum ejus thesaurus expositus extructo templo magna cum veneratione tumulatur. Postea evertis jam Cumis, quæ Neapoli decem serè milliabus absunt, Anselmus Neapolitanus Archiepiscopus ann. salutis 1207 missis eò unà cum Leone Cumano Episcopo pluribus Abbatibus, ac militibus corpora S. Julianæ, ac S. Maximi Levitæ, & martyris suæ vim odorem spirantia sol. mni pompa transferenda & corpus quidem S. Maximi in templo cathedrali, S. Julianæ verò in templo S. Mariæ à Domina Romata Cœnobii Monialium Bienda eju'dem Cœnobii Abbatissa, & reliquis Monialibus id enixe flagitantibus collocanda curavit. Hæc ex translatione S. Julianæ, quæ in Codice vetusto, ac manus.ripto apud dictas Moniales asservatur, desumpta sunt.

Febronia virgo Sibapoli in Syria 25. Junii, sub Diocleriano, hæc à teneris in Monasterio mulierum sub Bienna, cujus erat neptis, instituta, cum vigesimum annum ageret, ob fidem & pudici iun servandam, sub Lysimacho Præsede jussu Sel. ni, qui erat Lysimachi patruus, primò virgis se vilinè cæsa, & equuleo torta, deinde pectus laniam, atque igne succensa, demùm excussis dentibus, mammisque abscissis, utraque etiam manu, & utroque pede præcis, capitis damnata, tot passionum ornata monilibus migravit ad sponsum; post cujus mortem Seleus ingenti triditio correptus, caput uni ex col. mnis impactum confregit, & spiritum exhalavit: Lysimachus verò, qui invenit S. Febroniæ tormentis interfuerat, ejus constantia permotus Christi fide suscepta, S. Febroniæ corpus in Monasterio, ubi vixerat honorificè sepeliendum curavit.

Anytia virgo Theffalonicæ 30. Decemb. in persecutione Maximiani. Hæc nobilibus & locupletibus parentibus orta, iis defunctis, opes omnes in pretium redactas pauperibus ad obulum usque est elargita; suo autem labore vitam sustinavit, assiduis & ardentibus ad Deum precibus, ac jejniis ad martyrium se comparabat, cum igitur die quadam ad templum se conferret, à quodam ex Imperatoris satellitibus, cui fortè occurrit, ejus conspecta pulchritudine, illius amore sauciato interrogata, quænam esset, & quò tenderet, se Christianam, & ad Dominicum procedere libere confessam est, eiq;

43.
Juliana
virgo. &
martyr. 1

ne velum ex vultu detraheret, Christi nomine invocato forrifer restitit: at ille Christi nomine audito ira percitus gladio eam transverberavit, & gloriosam Christi martyrem effecit.

Ripsimes
virgo, &
martyr.

Ripsimes virgo cum Gajana, & aliis triginta quinque virginibus martyri coronam est consecuta in Armenia majore sub Tiridate Rege, quarum memoria 29. Sept. recolitur; Ripsimes enim cum sub virgine Gajana Monasterii præfecta, virginis votum Deo nuncupasset, sanctissimamque vitam jejuniis, & nocturnis, atq; diurnis precibus exercitam duxisset, rejecto Diocletiani Imperatoris conjugio, à quo propter egregiam ejus pulchritudinem in uxorem per nuncios vehementer expetebatur, ut virginis custodiæ consulere sibi cū cæteris virginibus in Armeniam majorem migrandum censuit: ibi Tiridates Armeniæ Rex de tota re Diocletiani literis certior factus in ejus amore exarsit, illamque invitam in cubiculum suum attractam ad suam libidinem modis omnibus pertrahere conatur, verum illa viriliter ei restitit, eumq; à sui contumelia strenue repulit, ab eo elapsa ad socias virgines rediit, ubi orationi cum iisdem intenta à Principe coquorum cum suis satellitibus est tenta, eiq; lingua præciditur & ad quatuor palos alligata lampadibus exurit, acutoq; lapide ejus venter disseciditur effusis intestinis, ejus quoq; adhuc palpitantis oculi effodiuntur, & tota membratim dissepitur. Ex reliquis vero virginibus triginta tres satellitum ense mortem subiere die 26. Sept. Gajana vero cum duabus, quæ supererant virginibus sequenti die martyrio coronatæ sunt, cum eis lingua pone tracta per tendinem à gutture avulsa esset, viventes etiam in morem pecudum per talos eas inflando excoriantur, acuroq; lapide eis venter dissecatur: tandem capite plectuntur. hæc omnia ex vita S. Gregorii Armeniæ Episc. apud Sur. die 30. Sept.

Triginta
tres virg.
& mart.
Gajana cū
soc. duabus
virg. &
mart.

Potamia-
na virgo &
mart.

Potamiæna Alexandria in persecutione Maximini, virgo eximia forma, cujusdam intemperantis viri ancilla fuit, quam nullis precibus, vel promissis ad flagitium secum inclinare potuit; quare ab ipso veluti Christiana Præfecto Alexandria delata variis ab eo tormentis est excruciatæ: tandem in magnum lebetem pice ardenti repletum, Præses minatur illam devolvere nisi suo domino pareat: cui illa in tuenda pudicitia firma: *Per caput, inquit, Imperatoris, quem tu times, si statuisti hoc me supplicio afficere, jube me paulatim in picem ferventem demitti, ut videas*

quantam mihi largitus est patientiam Christus, quem tu ignoras, quæ sic paulatim demissa spatio trium horarum emisit spiritum, cum pice ad ejus collum pervenisset. hæc apud Palladium in historia Lausiaca, cap. 2. qui hæc retulit B. Isidorus Xenodoctus, qui à S. Antonio Abbate ea acceperat: merito autem Baronius in notis ad Martyrologium ad diem 28. Junii existimat diversam esse hanc Potamiænam, cujus memoria in Martyrologio non adnotatur, ab alia, quam supra recensuimus, licet nomine, & pudicitia servata, & aliqua martyrii similitudine conveniant, illa enim Thessalonica sub Severo Imperatore, & cum Matre passa est: hæc vero Alexandria sub Maximino, nec ulla ejus matris sit mentio.

44. Pelagia virgo Tarsin Cilicia 4. Maii. Hæc cum esset eleganti forma conjugium filii Diocletiani Imperatoris, qui eam in uxorem petebat constanter recusavit, quod Dei filio se diceret desponsam, & à Clino Episcopo sanctissimo baptismum suscepit: deinde ipse Diocletianus ejus pulchritudine captus, eam in sponsam habere tentavit, multaq; ei est pollicitus, quæ omnia ipsa Christi causa, quem libere est confessa, tanquam sterora contempsit; quare jussu Diocletiani in bovem æneum candentem inclusa martyrium complevit. ejus martyrium apud Surium ex Metaphraste to. 3. & in Martyrologio continetur.

Pelagia
virgo &
martyr.

Pelagia virgo Antiochiæ 9. Junii, quam, ut testatur Martyrologium, Sanctus Ambrosius, & Joannes Chrysostomus magnis efferunt laudibus; ille quidem lib. 3. de Virginibus, hic vero in duabus orationibus quas in laudem S. Pelagiæ habuit, & extant apud Surium tom. 3. quare ex utriusq; verbis ejus contextam historiã. Hæc itaq; quindecim fere annorum soror virginum & ipsa virgo cum se domi inclusam à prædonibus fidei, vel pudoris sui cum fedi videret omni præsidio vacuum, sed Deo plenam patre, matre, nutrice, ancilla, vicinis & amicis absentibus ab illis comprehensa est ad judicium pertrahenda ipsa vero è domo egressa petiit à militibus, ut sibi liceret intro redire, vestemq; mutare; ingressa vero ad tecti fastigium currens inde se ipsam præcipitem dedit, & confestim spiritum exhalavit, carnisq; manus, ac petulantium hominum libidinem elusit, quod vero confestim obierit, divinæ voluntati ascribit Chrysostomus, complures enim è sublimi tecto dejecti, vel nihil mali passi sunt, vel læsis membris, diu super-

Pelagia
virgo, &
mart.

B b b b

stues

lites fuerunt In actis quoq; S. Luciani apud
 Suri. to. i. die 7. Januarii. Pelagia ex discipulis
 Luciani praecelsissimi martyris fuisse dicitur,
 qua de re eto se detecit, ne abominandum quid per
 vim sustulisset. sic ibi. Ambrosius vero pulchre
 rationes ponit, quibus apud se de voluntaria
 morte operenda deliberavit, additq; Matris
 in gremio ornate caput, & nuptialem induisse
 vestem, qua defuncto pergit Ambrosius de morte
 matris, & oratorum. *Vit. inquit, detestandi perse-
 cutores ceptam sibi viderunt praedam pudoris,
 matrem. & sorores ceperunt quarere. Verum il-
 la jam campum tenebant, cum subito hinc perse-
 cutoribus imminentiibus, inde servio exclusa a
 fuga, incenso sinu, quo pudorem tegerent, nec
 gressum impedirent, conseritis manibus tanquam
 cheros ducerent in medium progredientur, ubi
 profundum abruptius cunq; obissent, immo-
 bilem non absque miraculo corporum stationem
 tenuerunt, non eadem vera umida nudavit, non ra-
 pidi cursus fluminis volutarunt; quin etiam
 sancta mater, licet sensu carens, religiosum, quem
 strinxerat nodum, nec morte laxabat, ut quas ad
 martyrium junxerat, usque ad tumulum vindica-
 ret. haec Ambrosius. qui ad Simplicianum e-
 narrantis quaedam ex Psalmo 104. cum ostende-
 re velit liberos esse Christianos, ut pote vere
 sapientes, exemplum profert sanctarum Te-
 cleae, Agnetis, & Pelagiae, quae agminibus septa
 persecutorum nequaquam est inclinata. Om-
 nis vero dierepantia si qua inter Ambrosium,
 & Chrysostomum esse videtur, facile ita con-
 ciliari potest, cum enim Pelagia persecutores
 venturos timeret, & apud se id quod factura e-
 rat, constituisset; idcirco antequam mater do-
 mo egredieretur, ornavit caput: postea absente
 matre repente a militibus comprehensa pte-
 statem mutandi vestem petiit: itaque veste nu-
 ptiali induta e summo domus fastigio se di-
 cerit, ut hoc nuptialiornatu se ad sponsum Chri-
 stum procedere, declararet. Sane Ambrosius e-
 tiam si genus motus taceat, non obscure tamen
 ei domi mortem oppetisse indicat, cum eam
 de nece sibi inferenda domi deliberantem ponit:
 & mox subdit, persecutores eam praedam
 pudoris sibi ceptam viderunt (quia nimirum
 praecipitem se dederat) ad matrem & sorores
 perquirenda: animum adiecisse, quae in campo
 deprehensa, in flumen se merierunt.*

*Pelagia
 mater, ac
 sorores pro-
 tuenda pu-
 dicitia a-
 quis obru-
 te.*

*Puella duae
 pro tuenda
 virginitate.*

Mulier quaedam Antiochiae sanctae, & admi-
 rabili ex Eusebio libro octavo historiarum
 Ecclesiasticarum cap. vigesimo quarto, divitiis,

generis nobilitate, & gloria praeter ceteris eximia
 geminas filias virgines corporis pueritiam
 & aetate praestantes habuit, easque peritatis in-
 stitutis studiose indicaverat. Hae cum a turli-
 tibus Antiochiam perduceretur cum sitibus,
 eas de tormentis, quae Christianis infligebantur
 & de stupro tormentis intolerabilioribus, quo id-
 versari eos violaturos minabantur sedulo ad-
 monuit, omniumque istorum malorum libe-
 rationem esse ad Dominum tanquam ad salu-
 tis portum confugere: quare omnes uno ani-
 morum consensu conveniunt, & potestate sa-
 telliticibus impetrata, paululum de via decedens,
 naturalis necessitatis causa, de repente ad fluvia-
 ripam profectae se in producentem gurgitem pra-
 cipitarunt haec ex Eusebio. Possit aliquis non
 immerito haesitare, num haec mulieres sint e-
 dem cum matre, & sororibus Pelagiae, de quibus
 ex Ambrosio jam diximus, cum est enim
 diverso modo recenseri, hujus tamen rei alio-
 rum esto iudicium.

Obijciat quispiam non licere necem qua-
 cunque ex causa sibi inferre, quod fule probat
 Augustinus libro i. de Civitate Dei, idem ta-
 men respondet cap. 26. privato quodam Dei
 instinctu fieri id posse verba Augustini haec
 sunt: *Sed quaedam inquit sanctae feminae tem-
 pore persecutionis, ut insecutores suos pudicitia
 de vitarent, se in rapturum, atque necaturum
 flumen projecerunt, eoque modo definita sunt,
 earumque martyria in Catholica Ecclesia vene-
 ratione celeberrima frequentantur. & mox: Quid
 si hoc facerent non humanitas decepta, sed divi-
 nitus iussu, sicut de Samsonis aliud nobis non est
 fas credere? & inf. 2. Quod si jubente imperatore
 potest quis legime alium interficere: quanto
 magis jubente creatore tantummodo videat ve-
 rum divina iussio nullo minus incerto. haec Au-
 gustinus Ecclesiae tamen est iudicare, num ali-
 quis ex divino instinctu, an ex propria temeritate
 aliquid ejusmodi perficiat.*

Haec quoque geminae virgines Antiochiae
 sorores ex eodem Eusebio loco citato inclitae
 gentis, & vitae integritate insignes adolescen-
 tula, venusta corpore, animo graves, moribus
 pia, studio, & industria admirabiles fuerunt,
 quas in vastos maris fluctus nefarii demonum
 multi numerum praecipitunt.

Innumerabiles mulieres Christianae (verba Innumer.
 sunt Eusebio lib. 8. hist. cap. 7.) quoniam supra
 minas, quibus Provinciarum Praefecti eas terre-
 re conabantur, forte non poterant, omnia crucia-
 qua pro tu-
 mento.

*te in flu-
 men assi-
 cuit.*

*Ex secun-
 d. ari. D. i. i. i.
 sicut in
 ferentia si
 binocum
 non pedit.*

*Virgini-
 dua in ma-
 re demer-
 sa.*

enda pudicitia obiere mentorum, dissonum, & mortiferi supplicii genera libenter subierunt, atque haec sane permagna admiratione digna sunt. ita Eusebius.

S. Ursula cum sociis virg. & m.
 Sancta Ursula vi go filia Regis Cornubiæ in Anglia, cum sociabus, (quæ ad undecim millia fuisse scribuntur) vigesimo primo Octobris pro Christiana religione, & virginitatis constantia ab Hunnis interfecta, martyrio vitam consummarunt, & plurima earum corpora Colonia condita fuerunt. ita Martyrologiū ad eum diem, de quibus erudite, ut solet, Cardinalis Baronius in suis notis fufius agit.

Cordula virg. & m.
 Cordula virgo ex sodalibus sanctæ Ursulæ 22. Octobris apud Coloniam hæc cum aliarum supplicis, & ea de petterita se occulta esset, postmodum se ultro patefecit, & novissima omnium martyrii coronam accepit.

Eutropia virg. & m. cum soc. m. Nicasius Episc. & m.
 Eutropia virgo, & martyr Rhemis 14. Decembris cum Nicasio Episcopo ejus fratre, & aliis sociis à Barbaris Ecclesiæ hostibus caesa. Hæc enim cum ab eisdem Barbaris expugnata Civitate; & decollato Episcopo propter pulchritudinem, ut ei illud reserata esset, ne pudicitiam perderet, eosdem de impietate in sanctum Episcopum redarguit, & tyrannum repente insiliens oculos ei evulsit, quare à reliquis persecutoribus cum nonnullis aliis civibus cruci data est circa annum Domini 453.

Super eorum corpora caelestia luminaria noctu videntur.
 Super quorum corpora nocte luminaria caelestia cum Angelico concentu resulgebant, donec divina revelatione honorifice sunt tumulata, de quibus Petrus in Catalogo lib. 1. cap. 69. & Vincentius lib. 20. Spec. hist. c. 37. & 38.

Dympna virg. & m.
 Dympna virgo, & martyr 15. Maii: hæc Regis Hiberniæ pagani filia clam Christi fide cum baptismo suscepta se corde & corpore Christo devotè perpetuo servitutam: defuncta matre, parens, ut sibi matrimonio copulareretur, importunis precibus efflagit, quod illa se facturam constanter negavit: cumq; Rex vim minaretur, postulat quadraginta dierum inducitiis, Geneberno Sacerdoti à quo baptizata fuerat consilio, nave consecrata Antuerpiam primum, deinde ad oppidum Ghele pervenit cum eodem sacerdote. Verum cum ejus parens ubiq; illam perquirere curasset, ad eam repertam accessit, & blandis verbis, multisq; promissionibus incastas nuptias persuadere cepit: verum à Gereberno Sacerdote acriter reprehensus, illum interim mandavit, sicq; Christi martyrem effecit. Dympna vero Christi amore se omnia contemnere, & impuras nuptias dete-

stari invictò animo testata est: quare ejus pater furorè incensus, sui suorumq; idolorum injuriam ulcisci volens, eam decollari præcepit: sed cum nullus ex servis id exequi auderet, ipse met suo gladio sacræ virginis caput amputavit die 15. Maii, circa annum Domini 600. ejus corpus miraculis clarum, una cum Gereberni corpore ab incolis est sepultum: post multa vero annorum curricula humum effodientes duos sarco-phagos ex lapide candidissimo (qui in ea Regione non invenitur) integros absq; junctura sacra corpora continentes, Angelicis manibus præparatos, invenerunt: translatio autem hujus virginis in diem 15. Maii incidit, quo in Martyrologio ascribitur, cum tamen die 13. Maii martyrio fuerit coronata.

45. Wenefrida virgo, & martyr in Anglia 3. Novembris, hæc nobilibus parentibus orta à Beunoo viro Sanctissimo in pietate instituta virginitatem Deo offerre decrevit: cum autem die Dominico parentibus ad templum progressis, sola domi remansisset, Cradocus Alani Regis filius in ejus domū adveniens eam ad concubitū invitavit; illa rogat, ut adventū patris expectet si se conjugem velit, interim velle se in cubiculum ingredi mox reversuram: itaq; cubiculum ingressa, per aliud ostium celeri cursu ad Ecclesiam properat, quod juvenis sentiens furorè succensus, eam insequitur minatus, nisi illico suæ pareat voluntari, se ei caput præcisurum: at illa infractione animo se Christo Regi desponsatam nulla ratione alium admittere velle, respondit;

is vero per summā libidinis impotentiam caput ei amputavit, in loco autem, ubi caput ejus decedit, fons ingens & perspicuus in hodiernum usque diem erupit, multos morbos per hujus virginis merita depellens, lapides quoque ejus aspersi cruore sanguinis vestigia perpetuo retinent, & thus redolent. selectus juvenis acriter objurgatus à Beunoo, repente corruit, & expiravit, corpusque ejus colliquefcens dispersit, multis asserentibus illud in tartarum eū anima descendisse Beunoo vero caput virginis corpori apponens, Missā celebrata, Deum impense orat, ut sanctam virgē restituat, quo post longa vitæ spatia bonis operibus plena ad eū redeat, & ubi ab omnibus responsum est Amen, mirum dictū puella quasi è somno exurrexit, & ab eodem viro Dei sacrum velamen accepit, nobilium filias congregavit, quas in pietate erudit; homines regionis illius tot tantisq; cōspicuis miraculis à Beunoo Baptismum cum Chri-

Dympna cum Gereberni Angelorum minister os mulantur.

Wenefrida virg. & m.

E loco in quem præcipit illius caput decedit saluberrimus fons erupit. Virgin. accisor repete mortuus ad inferos cum corpore deferretur Beunoo precibus Wenefrida ad vitam redit.

*Elerius
Abbas
Wenefrida
à Christo
mortis tē
pus signifi-
catur.*

si fide suscipiūt. Wenefrida vero post aliquod
tempus diuinitus monita ad Abbatem Elerium
profecta, ab eoque honorifice excepta. Mona-
sterio virginum praeficitur, ubi multis editis
Miraculis Christo ei tempus mortis indicante,
spiritum Deo reddidit. haec ex vita eius apud
Sur. tom 6. Molanus in Additionibus ad Ulfuar-
dum hac die, refert Elerium Cambrum circa
annum 660 S. Wenefridae viram contexuisse,
quae obiit, ut diximus, in Monasterio, quod ipse
extruxit.

*Irene virg.
& mart.*

Irene virgo, & martyr Nabanciae in Lusitania
20 Octobr. haec patre Hermigio, matre Bugenia
nobili genere orta, eleganti forma, & praec-
claris ingenii, ac virtutum dotibus exornata cum
Casta, & Julia amitis, aliisque virginibus domi
quasi in Monasterio sancte educata, à cuiusdam
Monasterii Abbate eius avunculo nomine Selio
in pietate instituenda impense commendatur
Remigio eiusdem Monasterii monacho; à quo
post aliquod tempus, cum eius amore captus
esset, ad flagitium est sollicitatus; verum illa, ut
erat pietate, ac sanctitate insignis, eum graviter
reprehensum à se stititque reiecit, miser ille amo-
re in odium converso maximam in tegetum
illius famam libem à pergere est conatus: quare
pharmacum quoddam virulentum daemones
consilio confectum, ei propinandum curavit,
quo venter eius in specie praegnantis intumuit.
hoc evulgato, non secus ac si nefarium illa se-
lus admisisset, male apud omnes audiebat.
Quoniam vero Britaldus Castaldi Nabanciae
domini filius, qui ante biennium infans huius
virginis amore adeo tenebatur, ut propterea in
aegritudine incidit, à pudicissima virgine fufis
ad Deum precibus, & sermone cum eo habito
prudenter fuerat ab ea mente deductus, qui tamen
mortem ei comminatus erat, si virum alium
illicito amore profecuta foret: is ergo, ea re cog-
nita, nimio zelotypiae furore percitus per
quendam militem eam circa ripam fluminis
Nabaris orantem gladio interficiendā curavit.
eius defunctae corpus à milite vestibus, indusio
excepto, spoliatum in eundem fluvium, qui per
alium fluvium nomine Ozichorum in Tagum
effluit, projicitur, quod ad radices montis, qui
Castellum Scalabis dicitur delatum, in sepulchro
Angelorum ministerio aedificato est conditum
hoc cum diuinitus eius avunculus didicisset,
cum universo populo solemnī pompa ad locū
decessit, reperitque Tagum divina virtute suum
alveum delevit, quo monumentum Irenae

*Irene virg.
& mart.
simulus
sub Tago
flumine
ab Angelis
extruxit.*

omnibus esset conspicuum: eius tamen corpus
ex eo loco movere minime potuerūt, ex capil-
lis tantum, & indusio aliquid acceperunt, quibus
multa sunt edita miracula. illis porro disceden-
tibus, sepulchrum iterum altissimis aquis coope-
ritum est; Castellum Scalabis ab ea nomen ac-
cepit, dictumque est S. Irenae; corrupto tamē vo-
cabulo vulgo *Sanctarum* appellatur. R. migus
& alii, qui necis virginis causa, vel occasio fuisse
tanti sceleris patrat, & poenitentia deest: Romam
profecti, se ipsos poenis sponte suscipiis casti-
garunt. huius virginis mors (quam ob tuendam
pudicitiam Baronius in notis ad Martyrologiū
martyrum suscepisse affirmat) in annum Do-
mini 653 incidit, qui fuit quartus Reccelini
Hispaniarum Regis. hanc historiam, quae non
ita omnibus sit cognita, placuit latius describere;
eam refert thelaurus concionatorum bre-
viter tom. 2. hac die. Mariana lib. 6. de rebus
Hispaniae c. 10. Bartholomaeus Moralis lib. 12.
c. 35. Andreas Rolendus in Breviario Eboracensi.
Flos Sanctorum Lusitano idiomate. Valesius in
Chronicis Hispaniis. In huius oppidi templo
paracleti S. Stephani visitur miraculum illud
sanctissima Eucharistiae longe celeberrimum,
quod contigit Aera 1266, hoc est anno Domini
1228. & etiam nunc non sine magna intuentium
admiratione conspicitur, quod legi potest ube-
rius descriptum apud nostrum Joannem de
Lucena lib. 9. vitae B. Xaverii c. 2. cum ibi diver-
so schemate Christus Dominus diversis se vi-
dendum praebet.

46. Maxellendis virgo & martyr in Camera-
tensi Diocesi 13. Novemb. quae parentibus no-
bilitate, & spectata religione claris progenita,
ab infantia virginitatem suam voto emisso
Deo dicavit, ieiuniumque, precibus, ac elemosy-
nis sedulo vacabat, cumque Harduini vim potētis
connubium, cui eam pater in conjugem pro-
miserat, constanter recusaret, Harduinus qui e-
jus amore flagrabat, ad Mexellendis domum
veniens ab ipsa, ut ejus nuptiis consentiret, nul-
la ratione obtinere potuit, quin potius ab eo-
rum manibus qui eam domi latitantem ad Har-
duinum perduxerant, omni conatu se subducere
fugientem Harduinus insecutus suo eam ense
jugular, quo facto repente visum amisit, quem
post triennium in huius sacrae virginis transla-
tione suorum scelerum veniam precatus rece-
pit, quae compluribus aliis miraculis claruisse
fertur; vixit autem tempore Vindiciani Episcopi.
Cameraensis; seu Atrabatenensis; hic à S. Veda-
sto

*Eximiam
eius san-
ctitatem
Deus mi-
raculis
comproba-
vit.*

*SS. Eucha-
ristia mira-
culum,*

*Maxello-
dis virgo
& mart.*

*Eadem
Harduini
interfecti-
ri amissum
lucens
culorum
reddidit.*

Ro. qui anno Domini 570 ex hac vita migravit Octavus ejus Ecclesie Præful numeratur. hæc apud Sur. in ejus vita tom. 6.

**VIRGINVM EXEMPLA, QUÆ
protuenda pudicitia se ipsa de-
formarunt.**

AD hoc quoque caput spectat integrum virginum Monasterium in Angliâ; cum enim anno 870. in Scotiam applicuisset Danorum innumera multitudo Ducibus Hinguar & Stubbâ, qui nulli sexu parentes magnâ Angliâ finibus calamitatē inuolueret; quod ubi percipuisset *Ebba* S. Collinghamensis Cœnobii Abbâtissa metuens ne ipsa cum commissis sibi virginibus ludibrio exponeretur Paganorum, ut virginitatem amitteret, universis sororibus ad capitulum convocatis exposuit, quæ ab illis pertrabantur scelera & periculum, quod eis immineret; adjectisq; si consilium suum acquirere vellet, se sperare, quod divina ope, & Barbarorum rabiem effugere, & virginitatem custodire possent; cui omnes se maternis præceptis obtemperaturas responderunt: at illa in victo animo arrepta nova, ula nasum proprium cum labro superiori ad dentes usq; præcidens horrendum spectaculum cunctis præout, quod & singulæ in se ipsis imitatae sunt: cum autem sequenti die hostes illi nequissimi pervenissent, ut sanctimoniales ludibrio haberent, & monasterium incenderent, cernentes Abbâtissam, cunctasque sorores ita mutilatas festinato recedentes satellitibus suis præcepunt, ut in igne monasterium cum ipsis sancti monachibus concremarent: sicq; virgines illæ sanctissimam martyrii gloriam pervenerunt. hæc fere ad verbum ex Matthæo Westmonasteriensi quem refert Baron. in Annalib. tom. 10. ad annum 870. ubi has virgines cultu martyriam ab Ecclesia celebratas defendit, etiam si se ipsas mutilaverint, penes Ecclesiam enim judicium est, an aliquid Spiritus impetu, an vero humana audacia sit, ut supra in S. Pelagia Anno. hena ex Augustino 1. de civitate Dei cap. 26. diximus.

*Moniales
cenobii
inter Jeru-
salem, &
Bethlehem
extructi.*

Hoc ipsum exemplum Moniales cenobii quod inter Jerusalem, & Bethlehem situm, erat sunt imitatae; cum enim Terra S. Christianis, qui eam possidebant, a Saracenis fuisset erepta, Soldanus audis ibi degere virgines forma præstantes, eas violare volebat; gemitu cum jam præ-

foribus esset tyrannus, Abbâtissa divinitus edocta, omnibus, si salvam vellent virginitatem, ut suum exemplum sequantur, consuluit, quod se facturam illæ receperunt: at ipsa primitus sibi nasum præcidit, idem & reliquæ sponte effecerunt: quo audito Soldanus earum prudentiam, & fidei constantiam admirans, vehementer probavit. hæc in Itinerario Diemari, & refertur in magno speculo exemplorum distinctione 9. num. 24.

Hic adungere possumus virginis cujusdam exemplum, quod narrat Jacobus de Vitriaco Cardinal. Erat sanctimonialis quædam pulchritudine insignis, à Principe, in cujus ditione erat ejus Monasterium, ardentem concupita: cujus voluntatem cum nec precibus, nec muneribus Princeps expugnare posset, denunciavit Abbâtissæ, nisi illam sibi tradat, universum monasterium igne crematurum: quod audiens pudica sanctimonialis, & intelligens Principem propter oculorum venustatem eam deperire, ambos sibi oculos evulsit, atque in disco Principi præsentandos dedit, illis verbis: *Habeto oculos, quos desiderasti, modo meos cordis oculos intactos, atque illos relinquo* hoc ex Vitriaco refertur in Speculo exemplorum distinctione 9. num. 23. Hoc idem exemplum narrat Vincentius Beluacensis in Speculo morali libro primo, part. 3. distinct. 96. illudque in Angliâ contigisse testatur. Principem vero illum ait fuisse Richardum Angliæ Regem. Verum ne quis existimet hoc exemplum unicum, vel recens. Simile quid aliquot seculis antequam Richardus, de quo diximus, regnaret in Angliâ de sanctimoniali quadam ex relatione viri fidelis, cum esset Alexandria, se accepisse narrat Sophronius, qui vixit circa annum Domini 610, in Prato spirituali capite sexagesimo. Hæc cum domi suæ vitam solitariam ducens jejuniis, vigiliis, ac erogandis elemosynis vacaret, dum ad Ecclesiam orationis causâ se conferret, à quodam procaci adolescente nutibus, & amatoris verbis molestam usque adeo patiebatur, ut domo pedem non efferre cogeretur: tandem intelligens ab eo se amore ejus captum propter oculorum ejus venustatem, eodem adolescente præsentante sumpto gladio mox sibi oculos eruit: quod cum adolescens vidisset, corde commotus profectus est in desertum Sciti, ubi seculo renuncians, evasit probatissimus monachus.

Non defuere & aliæ, quæ aliquid hujusmodi

*Sanctimo-
nialis quæ
pro virgi-
nitate ser-
vando o-
culos sibi
ernit.*

*Aliud si-
mile exem-
plum.*